

Dragi prijatelji, uvažajemi gosti, pani minister, pane gradonačelniče!

Dnes jest točno sto šestdeset devet lět i jedin denj tomu nazad, kogda razpočel se Prvy Vseslovjansky Sjezd v Pragě. To byl zaisto istoričny denj, ibo togda prvy raz zvučili glasy vo vsěh slovjanskyh jezykah na jednom městě. Delegati iz přerazličnyh slovjanskyh krajin iskali jedinstvo i htěli iztvoriti obči front protiv čudžoj dominaciji i gnetu. To byl, može, najvažnějši moment v istoriji panslavizma. Ale znajete li, v kakom jezyku delegati dogovarjali se medžu soboju? ... V němečskom!

Nyně, na ščestje, situacija jest sovsěm ina. Vsjaky večši slovjansky narod imaje svoju državu. Nemaje už potreby, že by Slovjanani vojovali za svobodu i samostojnost. Čto vyše, nyní imajemo něčto, čego ne iměli panslavisti v tyseč osmsot četyrideseti osmom godě: jezyk, ktory jest razumlivy vsěm Slovjanam. Ako vy rozumějete mene, to jest dokaz, že naš medžuslovjansky jezyk funkcionuje uspěsno!

Ideja ovogo jezyka, trěba dodati, sovsěm ne jest nova. Malo ljudij znaje to, ale medžuslovjansky naleži k najstaršim umětnym jezykom na světě – jest mnogo starši neželi na prikklad Esperanto i Volapük. Znajete li, že prva gramatika byla napisana už v sedmnadsetom stolětji od Juraja Križanića, prvogo panslavista? I že pozdněje ješče mnogi ini razrabortali svoje jezyčne projekty? Ače nijedin iz tyh projektov ne byl široko razprostranjeny, pomysl nikogda ne umřel. Možno jest daže kazati, že v těčenji poslednjih deseti lět interes byl večši neželi kogdakoli. Vslěd togo, od několiko lět imajemo nakonec ne samo medžuslovjansku gramatiku, ale takože obširny medžuslovjansky slovník. I tako stalo se, že sejčas ja stoju před vami, pomimo togo, že daže ne jesm Slovjanin, a jedino ljubovnik slovjanskyh jezykov i kultur. To, že dnes mogu govoriti k vam v ovom jezyku i otvoriti Prvu Konferenciju Posvečenu Medžuslovjanskomu Jezyku, tym bolje jest dlja mene ogromna čest i neopisujema radost!

Očividno, rabota nad jezynom jest mila i prijetna, ale... za čto taky jezyk? Ne živemo v devetnadsetom stolětji, a panslavizm, kako politična ideologija, dnešnjego dnja jest praktično mrtvy. Ale Sloviani ne přestali byti Sloviani! I ne zabudite: zajedno jeste jedna iz třeh glavnyh kolon zapadnoj civilizacije. Hočemo ili ne hočemo, Sloviani děljut s soboju veliky kut Evropy, blizko spokrovnjene kultury, jezyky, istoriju, i zaisto mnogo povodov do grdosti!

Daže ako slovianska državnost izdavaje se bolje oddaljena neželi kogdakoli, slovianska myslj jest živa i potrebna. Iz jednoj strany imajemo dělo s globalizacijeu i anglosaksonskuju kulturnuju dominacijeu, iz drugoj strany vsi imajemo komputery, i kontakt s našimi slovianskymi susědami stal mnogo legši. Nam trěba zatom postaviti sobě pytanje: gde my stojimo v obličji toj izzyvajučej budučnosti? I čto bude dalje s našim identitetom?

Ja myslju, že naš novy strategičny cělj povinen byti směrjeny glavno v surabotu v oblastjah kultury i nauky, ale takože v međžuljudske kontakty. Osoblivo, slovianska myslj ne može limitovati se toliko do folklora i pripametanja mitičnoj istorije, nam trěba žiti dnes kako važny člen zapadnoj civilizacije, a ne kako problemovo dětko. Že byhmo mogli podati ruku světu i kazati: «My Sloviani srdečno vas ljubimo, ale pametajte, že my jesmo my, ale ne pod vami!»

Želaju vam prijetnoj, interesnoj i ovočnoj konferencije!

Hvala!